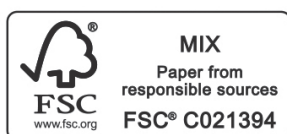

PAULA STERN

MAGDALENA'S
DROOM

Vertaling Jeannet Dekker

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2021 HarperCollins Germany
Oorspronkelijke titel: *Jahre des Neubeginns*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2022 HarperCollins Holland
Vertaling: Jeannet Dekker
Omslagontwerp: Zero Media
Omslagbeeld: © Lee Avison / Arcangel (huis) ; © FinePic® (lucht en kist met koffiepotten);
© Getty Images / Akbar Ibragimov (Aken)
Zetwerk: Crius Group, Hulshout
Druk: ScandBook UAB, Lithuania, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 0946 9
ISBN 978 94 027 6438 3 (e-book)
NUR 302
Eerste druk april 2022

Originele uitgave verschenen bij HarperCollins Germany GmbH, Hamburg, Duitsland.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Hoofdstuk 1

Het telefoontje

Aken • Aachen • Oche • Aix-la-Chapelle • Aquae Granni

Heden: april

Het verleidelijke aroma van vers gezette koffie drong langzaam tot Corinne door. Met haar ogen nog dicht snuffelde ze even, en ze ving een zweem van chocolade en donkere bessen op. Door die geur ademde ze als vanzelf dieper in, gevolgd door een weldadige zucht. Lachend deed ze haar ogen open. Het eerste wat ze zag, was Noah. Hij lag naast haar, steunend op zijn elleboog, en keek haar vol liefde aan. In zijn hand had hij het kopje waaruit die heerlijke geur opsteeg. Voorzichtig blies hij de kringelende damp van de koffie haar kant op.

‘Goedemorgen, slaapkop,’ zei hij.

Noahs warme stem was als een streling. En hoewel ze inmiddels al twee jaar getrouwd waren, kon Corinne zich nog altijd niets mooiers voorstellen dan naast haar man wakker worden, omringd door zijn liefde en geborgenheid.

‘O, je bent een engel,’ mompelde ze nog altijd een tikje slaperig. Ze wilde het kopje aanpakken, maar Noah hield het vlug buiten haar bereik.

‘Niet zo snel,’ zei hij met een ondeugend lachje. ‘Dat van die engel klopt, dat staat zelfs in mijn paspoort. Maar dat betekent niet dat ik zomaar van alles weggeef. In ruil voor deze kop koffie wil ik eerst een zoen.’

‘Chanteur,’ zei Corinne zogenaamd ontstemd, maar ze keek met een lachje naar haar geliefde op. Natuurlijk hoefde hij geen twee keer om een zoen te vragen. Ze gaf hem meteen wat hij wilde en reikte weer naar het kopje, maar Noah hield zijn arm nu een stuk hoger. De koffie was nog altijd buiten haar bereik.

‘Hé,’ protesteerde ze lachend. Ze stak haar arm uit, in de hoop dat ze toch het kopje te pakken kon krijgen. ‘Geef hier, daar heb ik net voor betaald.’

‘Nog eentje,’ drong Noah aan. ‘Dit is immers erg goede koffie van een bijzondere branderij.’ Hij tuitte zijn lippen.

‘Afzetter,’ kaatste Corinne terug. ‘Wat een woekerprijs. Toevallig weet ik wie deze bonen heeft gebrand en die vrouw hanteert in haar Öcher Boontje heel schappelijke prijzen.’ Ze besloot mee te doen met zijn gekkigheid.

Natuurlijk wist ze wie deze bonen had gebrand, want dat was zij zelf geweest, in haar eigen zaak. De caturra die Noah net voor haar had gezet, had ze hoogstpersoonlijk gebrand en mee naar huis genomen. Noah ging echter niet op haar argumenten in. Hij trok veelzeggend zijn wenkbrauwen op en bleef zijn lippen vol verwachting tuiten.

‘Ook goed,’ zei Corinne snuivend. ‘Je wilde dit zelf?’ Giechelend kwam ze overeind en ze boog zich over hem heen om hem niet één, maar heel veel zoenen te geven. Noah werd bestookt met een hoos aan

kusjes. Op zijn wangen, zijn oogleden, zijn voorhoofd en het puntje van zijn neus, totdat Corinne ten slotte bij zijn mond eindigde en vol warmte door zijn zachte lippen werd begroet. En dat kusje veranderde al snel in een veel innigere zoen.

Toen Corinne Noahs zachte lippen op die van haar voelde en merkte dat haar lichaam hem onwillekeurig opzocht, stak ze snel haar rechterhand uit naar het kopje. De buit was binnen.

‘Hé!’ protesteerde Noah.

Corinne knipoogde triomfantelijk naar hem, leunde achterover tegen haar kussen en hield haar neus vlak boven het kopje. Ze ademde de geur van de koffie diep in en genoot een paar tellen van het aroma voordat ze bedachtzaam haar eerste slok nam. Wat lekker! Ze liet de koffie over haar tong gaan, proefde hem op haar gehemelte en slaakte een tevreden zucht. Na een tweede en daarna een derde slok zette ze het kopje op het tafeltje naast het bed en draaide ze zich weer om naar Noah, die haar fijntjes lachend aankeek.

‘Je ziet er zo lief uit wanneer je je koffiedorst lest,’ merkte hij op.

‘Over lief gesproken,’ antwoordde Corinne, ‘waar waren we gebleven?’

Voordat Noah antwoord kon geven, had ze zijn mond al in bezit genomen.

Noah liet zijn handen onder Corinnes pyjamatopje verdwijnen en streelde eerst teder haar rug en daarna de zijkant van haar borsten. Net toen ze hem van zijn broek wilde bevrijden, begon de babyfoon te kraken en vlak daarna hoorden ze dat Mia vrolijk begon te brabbelen, zoals ze elke ochtend deed zodra ze wakker werd. Ze vertelde kwetterend hele verhalen, maar opeens rammelde er iets. Blijkbaar had ze haar speelgoedklokje uit haar bedje gegooid. Het gebrabbel klonk steeds energiever en Corinne herkende de toon die aangaf dat een huilbui van haar dochter niet lang op zich zou laten wachten.

‘Ik ga wel,’ zei Noah, ‘geniet jij maar van je koffie.’

Noah was niet alleen een fantastische echtgenoot, maar ook een erg goede vader. Corinne had alleen niet langer de rust om te blijven liggen. Na nog een slok koffie kwam ze uit bed, en nadat ze snel had gedoucht, draafde ze naar beneden om het ontbijt klaar te maken.

Mia zat in haar kinderstoel te smullen van de boterham met aardbeienjam die Noah in kleine stukjes had gesneden en voor haar op het plankje had neergezet. De jam kleefde nu al aan haar blonde krullen en ook haar gezichtje zat onder, maar Mia smakte tevreden verder en nam tussendoor slokjes van de lauwe chocolademelk in haar tuitbeker. Zelf mogen eten en drinken, dat was voor haar het mooiste wat er bestond. Ze kraaide tevreden en schopte met haar babybeentjes. Aan haar voetjes droeg ze roze sokjes met een rij witte hartjes, die Klara voor haar had gebreid.

Sinds de geboorte van Mia liet de huishoudster van Villa Ahrensberg geen gelegenheid voorbijgaan om de breinaalden te laten tikken. Slofjes, broekjes, babydekentjes en piepkleine kroeldoekjes: Klara was niet te stuiten. Ze aanbad de kleine Mia, en ze was niet de enige. Ook Frieda, Corinnes vriendin en werkneemster, had zich over Mia's garderobe ontfermd. Ze naaide jurkjes, slofjes, hoedjes en dekentjes. Ter gelegenheid van Mia's doop had ze haar een prachtige lappendeken gegeven waarvan ze elk lapje prachtig had versierd met lieveheersbeestjes, bloemetjes, vrolijke dikke hommels en regenbogen. Frieda moest er wekenlang aan hebben gewerkt, maar het resultaat was beslist al die moeite waard. Het was Mia's lievelingsdeken. Ze lag er vaak bovenop en keek dan vol verwondering naar al die versieringen. Het was net een prentenboek, maar dan in de vorm van een deken.

Corinne glimlachte tevreden naar haar dochttertje en Mia beantwoordde haar lach met een stralende blik. Ze stak haar moeder een

stukje brood toe waar ze net de jam vanaf had gelikt en zei op bevellende toon: ‘Njam!’

‘Lieverdje, eet dat zelf maar op,’ zei Corinne hoofdschuddend. ‘Ik heb al een boterham met kaas, zie je wel?’ Ze nam een hapje van haar brood en kauwde overdreven.

Mia keek haar moeder aandachtig aan en draaide zich toen om naar Noah, zodat ze hem het afgelikte stukje kon aanbieden. ‘Njam,’ zei ze weer.

Ook Noah voelde niet veel voor Mia’s aanbod. Hij zei vriendelijk nee en stak zijn lepel in zijn zachtgekookte ei.

‘Als je mama straks naar de branderij gaat, dan doen we jou eerst in bad, Mia. Volgens mij zit er zelfs aardbeienjam in je oor,’ zei hij lachend.

Mia greep meteen naar haar oor. ‘O,’ bracht ze uit. ‘Wah?’ zei ze vragend tegen Noah, en toen hield ze kraaiend haar hoofdje scheef.

Hij knikte. ‘Ja, je mag straks het water in.’

Corinne wierp een blik op de keukenklok en dronk haar laatste slok koffie op. ‘Trouwens,’ merkte ze op, ‘nu je het er toch over hebt: ik wil vanmorgen een paar zakken bonen branden en me daarna over de aanvragen voor de stichting buigen. Dat begint een aardige stapel te worden. En ik moet ook nog...’

Haar opsomming van haar volle ochtendagenda werd onderbroken door het gerinkel van haar mobieltje.

Ze nam op. ‘Corinne Ahrensberg.’ Ze had ervoor gekozen om haar meisjesnaam te blijven gebruiken, hoewel ze sinds haar trouwen officieel Ahrensberg-Engel heette. De naam Ahrensberg stond nu eenmaal voor koffie, dus op deze manier zette ze de traditie voort en bewees ze eer aan haar grootvader. Noah vond dat helemaal geen probleem. ‘Als je maar mijn engel bent,’ had hij gezegd, en daarmee was de kous af geweest.

‘Olá, Corinne, met Fernando. Heb je even?’ klonk het door de luidspreker van haar telefoon. De verbinding kraakte.

‘Olá, Fernando, ik wilde jou ook al bellen, maar je bent me voor. Is het bij jullie niet midden in de nacht? Kun je soms niet slapen?’ Fernando werkte vaak ’s nachts, die had aan vijf uur slaap genoeg en koos er liever voor om ’s middags een siësta te houden. Daarom schrok Corinne niet dat hij op dit vroege uur belde. ‘Hoe gaat het met de bouw? Schiet het al op? Kunnen we de school binnenkort openen?’

Ze hoopte dat Fernando goed nieuws voor haar had. Volgens haar berekeningen moest de ruwbouw intussen klaar zijn en konden ze hopelijk verdergaan met de volgende belangrijke fase.

Het werk voor de stichting schonk haar heel veel voldoening. Corinne wilde niet alleen de kwaliteit van de koffie verbeteren, maar ook het leven van de mensen die op de plantages werkten. Ze had de indruk dat ze met haar projecten echt iets kon bereiken, al kostte alles heel veel tijd en was het soms ook zenuwslopend, zeker wanneer West-Europese precisie in aanvaring kwam met de Zuid-Amerikaanse houding van ‘rustig aan’. Corinne zat soms letterlijk met de handen in het haar.

Maar hoewel het haar de nodige inspanning kostte en die nonchalante manier van doen haar soms tot waanzin dreef, was ze tegelijkertijd ook dol op de zonnige instelling van de Zuid-Amerikanen en nam ze af en toe graag een slapeloze nacht op de koop toe. Misschien wel omdat de samenwerking haar er bij tijd en wijle aan herinnerde dat ze het leven niet te serieus moest nemen en de magie van het moment niet door een te sterk plichtbewustzijn moest laten bederven.

En ze had samen met Fernando inmiddels al het nodige op poten gezet. Momenteel waren ze bezig een coöperatie voor vrouwen op te richten. Ze wilden de vrouwen een eigen plantage geven waar ze zelf de baas waren, maar ook de samenwerking met andere plantages aanmoedigen, zodat iedereen er beter van zou worden. Het ging er niet alleen om dat de vrouwen tijdens workshops de werktuigen en

vooral de kennis in handen kregen om hun eigen zaken te bestieren en een eerlijke prijs voor hun product te vragen. Dat zou op zich al een behoorlijke uitdaging zijn geweest, maar dat was niet voldoende. Als ze van zo'n coöperatie een succes wilden maken, dan mochten ze de huisvesting en scholing van de kinderen niet vergeten. Het nieuwe schoolgebouw was dan ook bedoeld voor de kersverse coöperatie. Ook hadden ze plannen voor woonruimte voor alleenstaande vrouwen en nieuwe huizen voor complete gezinnen. De planning werd bepaald door wat er ter plaatse nodig was.

Sinds Corinne de leiding had over de Stichting Ahrensberg-Rosenbaum, had ze naast de verbetering van de arbeidsomstandigheden ook de rechten van vrouwen hoog op de agenda gezet. Ze wilde iedere vrouw de regie over haar eigen leven geven, maar er waren afgezien van de bureaucratie ook de nodige andere hindernissen te overwinnen. Bepaalde opvattingen die al heel lang in de samenleving verankerd zaten, waren niet van de ene op de andere dag verdwenen.

Allereerst moesten ze de vrouwen duidelijk maken dat ze niet van hun mannen afhankelijk hoefden te zijn, maar er was geduld nodig om uit te leggen hoe belangrijk economische zelfstandigheid voor hen was en welke rol onderwijs voor hun kinderen daarbij speelde. Als ze die eerste horde eenmaal hadden genomen, dan was de ijdelheid van de mannen vaak het volgende obstakel. Veel macho's voelden zich bedreigd door sterke vrouwen en zagen hun macht en aanzien gevaar lopen.

Corinne was weliswaar in een heel andere samenleving opgegroeid, maar ze begreep de zorgen van deze mensen. Ze kenden vaak alleen de traditionele rolpatronen en waren, deels terecht, bang voor nieuwigheden. De mannen hadden liever een volgzame echtgenote dan een zelfstandige vrouw, en Corinne moest duidelijk zien te maken dat dat niet altijd het beste was. Als ze het leven van iedereen wilden verbeteren, dan moesten ook de mannen veranderen.

Het was duidelijk: om hun doel te bereiken moesten de kinderen de plantage verruilen voor de schoolbanken en moesten de vrouwen zelfstandig leren werken om meer zelfvertrouwen te krijgen.

Sinds de oprichting van de stichting werkte Corinne samen met Fernando en zijn vrouw Luciana keihard om haar visioen werkelijkheid te laten worden en dat lukte, langzaam maar gestaag.

De school was een belangrijke mijlpaal. Als die er eenmaal stond en de kinderen op school zaten, dan konden de vrouwen zich volledig op hun werk richten. En dankzij de maaltijden die de kinderen op school zouden krijgen, hadden de vrouwen nog meer tijd voor zichzelf.

Corinne kon in dit project niet alleen haar passie voor koffie kwijt en haar steentje bijdragen aan de strijd tegen klimaatverandering, maar kon ook de voor haar als Europese vanzelfsprekende opvatting overbrengen dat vrouwen zelfstandig konden zijn. Die kans wilde ze ook de vrouwen in Brazilië geven, en met dit werk handelde ze volledig in de geest van haar vriendin Sarah Rosenbaum, die de stichting had opgericht. Telkens als ze met Sarah over het vrouwenproject sprak, reageerde haar vriendin vol enthousiasme. Ze hadden elkaar eerder vanmorgen nog gebeld en toen had Corinne Sarah beloofd om het haar meteen te laten weten als het schoolgebouw klaar was.

‘Toen ik de stichting oprichtte, hoopte ik al dat het ooit zover zou komen, Corinne,’ had Sarah gezegd. ‘Ik wilde niet alleen de omstandigheden voor de arbeiders in het algemeen verbeteren, maar ook dit soort veranderingen doorvoeren. Wanneer de vrouwen eenmaal op vaste basis koffie verbouwen en daarvoor een goede prijs krijgen, zodat ze hun kinderen naar school kunnen sturen, dan hebben we het doel bereikt waarvan je opa al droomde. Hij zou zo trots op je zijn geweest, Corinne, en dat ben ik ook. Ik wist gewoon dat jij hiervoor de juiste persoon was en ik wil je bedanken voor al je inzet.’

Op haar beurt bedankte Corinne Sarah ook, uit de grond van haar

hart, omdat die haar de kans had gegeven om deze geweldige stichting te leiden. En omdat ze zulke goede vriendinnen waren.

Door een plotseling luid gekraak schrok Corinne op uit haar overpeinzingen.

‘...probleem, Corinne... bouw materiaal. Ik denk dat...’

‘Fernando? Hallo? Sorry, ik versta je bijna niet.’ Ze haalde de telefoon van haar oor en keek er een tikje radeloos naar. Toen schudde ze haar hoofd. Dit had niet veel zin.

‘Fernando, ik ga nu naar kantoor en bel je daar straks terug.’ Daarna hing ze op. Ze veegde vastberaden haar mond af met het servetje en stond op.

‘Problemen?’ wilde Noah weten.

‘Geen idee, maar het lijkt er wel op. De verbinding was waardeloos, dat kon je zelf horen. Ik bel hem straks wel terug vanuit Öcher Boontje en hoor dan hopelijk wat er aan de hand is.’

Dit was niet het eerste probleem en het zou ook zeker niet het laatste zijn, dus Corinne liet zich hierdoor niet echt van haar stuk brengen. Wat er ook was, ze konden samen vast een oplossing bedenken.

Ze gaf Mia een kusje op haar kleverige wang en omhelsde daarna Noah, die haar liefdevol tegen zich aan drukte.

‘Zien we elkaar later vanmiddag bij Susan? Ze klaagt dat ze Mia veel te weinig ziet,’ zei hij.

‘Goed idee,’ was Corinne het meteen met hem eens. Ze waren al twee weken niet meer bij Susan in haar koffietentje Emotion geweest. ‘Reserveer jij een tafeltje voor ons? Dan zeg ik het ook tegen Sebastian en vraag ik Frieda of ze zin heeft om mee te gaan.’

Haar beste vriend en haar werkneemster, die inmiddels ook een goede vriendin van haar was geworden, draaiden al een tijdje om elkaar heen. Ze gingen samen uit, kwamen vaak bij elkaar over de vloer en waren goede vrienden van elkaar geworden. ‘Vrienden

met een beetje extra,' zei Frieda altijd. Geen verplichtingen, lekker losjes. Maar er was wel degelijk meer tussen die twee, dat was even duidelijk als het rammelen van de koffiebonen die Corinne in de brander gooide.

'Perfect, dan zie ik je later.'

Na een laatste zoen maakte Corinne zich los van Noah. Ze pakte haar dunne jas en haar handtas en liep naar buiten.

Goedgheumeurd liep ze met grote stappen over de Preusweg naar de binnenstad. Ze had op de fiets kunnen gaan, maar ze wandelde graag en het was een prachtige lenteochtend. De vogels kwetterden en vlogen uitgelaten van de ene boom naar de andere. In een voortuin zag Corinne een mussenmannetje om zijn uitverkoren dame heen dansen. Hij had zijn verenkleed gepoetst, hield zijn staart als een waaier uitgevouwen en fladderde met zijn vleugels, terwijl hij ondertussen zong alsof zijn leven ervan afhing. Hij trippelde, tsjilpte en draaide al buigend nog eens een rondje om het vrouwtje heen. Mevrouw mus was er echter niet van onder de indruk en liet meneer behoorlijk spartelen.

Corinne had allang in de branderij willen zijn, maar het tafereel was zo vertederend dat ze even naar die twee bleef kijken. Na nog een paar rondjes van meneer gaf mevrouw zich toch gewonnen. Het zou niet lang duren voordat er in deze voortuin jonge musjes zo gretig om eten vroegen dat hun ouders voortdurend in touw zouden zijn. Net zoals Mia en wij, dacht Corinne.

Hoewel ze het jammer vond dat ze eerder die ochtend in bed waren gestoord, zwol haar hart op toen ze aan haar kleine zonnestraaltje dacht. En ze mocht niet klagen, want Noah en zij konden op heel veel hulp van vrienden en familie rekenen. Er was altijd wel iemand die stond te popelen om op te passen en dus hadden Corinne en Noah genoeg tijd voor elkaar. Misschien wel meer dan ze strikt genomen

nodig hadden, want ze vonden het allebei heerlijk om ouder te zijn en brachten graag veel tijd door met hun dochter.

Soms was Corinne bijna jaloers op Noah, die de rol van huisman op zich had genomen en dus sowieso meer tijd met Mia kon doorbrengen. Voor Corinne was het niet altijd even eenvoudig om haar tijd te verdelen tussen de branderij en haar werk als voorzitter van de Stichting Ahrensberg-Rosenbaum.

Nu ze aan de stichting dacht, werd ze ook weer herinnerd aan het telefoontje van Fernando. Wat voor problemen had hij willen bespreken? Het had geen zin om daar nu over te piekeren, dat kwam later wel. Vastberaden liep ze verder en nog geen tien minuten later duwde ze de deur van de winkel open.

‘Goedemorgen, Frieda,’ zei Corinne zodra ze Öcher Boontje binnenstapte.

Frieda was net de koopwaar op de planken aan het afstoffen. Ze was dol op haar werk en even betrokken bij de winkel als haar werkgeefster. Corinne kon blind op haar vertrouwen.

‘Hoi, Corinne, daar ben je dan. Hoe gaat het? Hoe is het met mijn kleine lieve Mia?’

‘Die zit nu waarschijnlijk in bad om de aardbeienjam uit haar oren te wassen,’ antwoordde Corinne, waar Frieda hartelijk om moest lachen.

‘Dat komt goed uit, want ik wil je laten zien wat ik voor haar heb gemaakt.’ Ze stofte snel de laatste koffiemolen af. ‘Ben zo terug.’

Terwijl Corinne op Frieda wachtte keek ze om zich heen. Ze slaakte een tevreden zucht. Ze was zo dol op dit winkeltje. Als Sarah er niet was geweest, dan was ze dit pand kwijtgeraakt, en ze wist niet of ze dan nog de moed en de energie had gehad om opnieuw te beginnen. Ze had op het punt gestaan om de handdoek in de ring te gooien, maar het tij was gekeerd en nu was dit allemaal van haar. Ze prees zich elke dag weer gelukkig.

‘Tada!’ riep Frieda. Ze zette een klein zonnehoedje op en draaide een rondje. ‘Ik hoop dat het past.’

‘Wat schattig!’ riep Corinne uit. Ze pakte het hoedje van Frieda’s hoofd. Frieda had gekozen voor roze katoen met een dessin van aardbeien. Het hoofddekseel was versierd met een randje en had aan beide kanten een rood lint waarmee het onder Mia’s kin kon worden vastgestrikt om te voorkomen dat het bij de eerste de beste windvlaag van haar hoofd woei. ‘Dat zal Mia geweldig vinden, ze zit midden in haar aardbeienfase.’

‘O, zal ik dan ook een jurkje van deze stof voor haar maken? Lijkt je dat wat?’

‘Ja, dat vind ik een heel goed idee, maar denk ook aan jezelf, hoor. Je naait voortdurend van alles voor Mia en Öcher Boontje, maar maak ook eens iets voor jezelf, en vooral: ga leuke dingen doen.’

Frieda trok een gezicht. ‘Dat doe ik toch al? Ik vind kleren maken echt het allerleukste.’

‘Nu we het toch over leuke dingen hebben...’ bedacht Corinne. ‘Heb je zin om tussen de middag mee te gaan naar Susan? Noah en Mia komen ook. En ik... Ach, wil je Sebastian een berichtje sturen en hem vragen of hij zin heeft om ook te komen?’

‘Ja, goed idee. Ik ben van de partij en ik denk dat Sebastian er ook wel voor te porren is. Ik vraag het hem meteen. Moet ik een tafel reserveren?’ vroeg Frieda.

Corinne schudde haar hoofd. ‘Nee, dat doet Noah al.’

Er kwam een klant de winkel in en Frieda liep meteen glimlachend naar de vrouw toe. ‘Goedendag, kan ik u misschien helpen?’

‘Ik kom straks wel naar u toe, jongedame,’ antwoordde de bejaarde dame. ‘Ik wil eerst nog wat rondkijken.’

‘Dat is prima. Als ik iets voor u kan doen, dan hoor ik het graag.’ Frieda was de ideale verkoopster. ‘Wat denk je, ga je straks meteen

branden? Als ik naar het magazijn kijk, is het de hoogste tijd,' zei ze terwijl ze de klant geen moment uit het oog verloor.

'Ik moet eerst even Fernando bellen, maar daarna ga ik aan de slag. Als er iets is, dan ben ik boven.'

Corinne liep door de winkel naar de deur met PRIVÉ erop. Daarachter lagen het magazijn, een pauzeruimte en de trap naar het kantoor van de stichting.

Ze had het kantoor op de eerste verdieping gezellig ingericht met witgelakte houten meubels. Vooral het boekenrek met minstens honderd titels over koffie en de teelt ervan maakte haar blij. Er stond ook een archiefkast met ruimte voor paperassen en ordners, en het speciaal voor haar vervaardigde bureau was in hoogte verstelbaar, zodat ze afwisselend zittend en staand kon werken. Dat was een idee van Noah geweest waar Corinne eerst weinig voor had gevoeld, want waarom al die moeite als ze toch nooit last van haar rug had? 'Ja, en dat moet dus zo blijven,' waren de woorden waarmee Noah haar ten slotte had overgehaald. Inmiddels was ze blij dat ze deze keuze had, want ze bracht meer tijd door op kantoor dan ze aanvankelijk had gedacht.

Aan de muur tegenover het bureau hing een grote ingelijste foto van de koffieplantage in Brazilië. Corinne keek graag naar de glooiende heuvels, het weelderige groen en de blauwe hemel. Bij het zien van die foto kwam ze meteen tot rust en dacht ze terug aan haar korte verblijf in Brazilië. Dan voelde ze bijna weer het warme briesje op haar huid en hoorde ze het gekwetter van de jacu's en het gelach en gezang van de arbeiders op de plantage. Nu ze zelf had ervaren hoe zwaar het oogsten van de bonen kon zijn, had ze nog meer waardering voor dit geschenk van de natuur. En deze foto was haar oase.

Aan de muur achter haar had ze foto's van vrienden en familie opgehangen. Vooral de foto van haar opa naast zijn trommelbrander, die

inmiddels het kloppend hart van haar eigen branderij was, was haar erg dierbaar. Ze had die laten vergroten en alle andere foto's eromheen gehangen. Nu was ze omringd door haar vader de koffiebaron, haar moeder, haar broer Alexander met zijn man Thomas, Noah en Mia, Susan, Sebastian, Frieda en natuurlijk ook Sarah.

Nadat Corinne haar laptop had opgestart, pakte ze haar telefoon om Fernando te bellen.

'Olá,' hoorde ze al aan de andere kant van de lijn toen het toestel nog maar één keer was overgegaan. 'Corinne, ik ben blij dat je belt.'

De verbinding was uitstekend en ze hoorde Fernando luid en duidelijk. En nu viel haar ook meteen de spanning in zijn stem op. Ze ademde diep in. Ze kende Fernando goed genoeg om te weten dat iets hem ernstig zorgen baarde.

'Wat is er aan de hand?' Ze kwam meteen ter zake.

'Een bedorven boon. Iemand steelt ons materiaal.'

'Dieven?' Verdraaid, dat was foute boel. Ze moest met het geld van de stichting zo veel mogelijk voor elkaar zien te krijgen en het was lang niet altijd eenvoudig om aan het benodigde materiaal te komen. Vaak moesten ze lang op een bestelling wachten, met de nodige gevolgen voor hun planning.

'Niet zomaar dieven. Een bedorven boon in het team.'

Corinne kon Fernando niet goed volgen. 'Een bedorven boon?' herhaalde ze.

'Ja. Het moet een van onze eigen mensen zijn. Je weet dat we erg op veiligheid letten. We hebben bewakers die regelmatig hun ronde doen en daarbij kiezen we telkens voor een ander tijdstip, zodat we niet te voorspelbaar worden. Een vreemde komt niet zomaar in de buurt van onze spullen. Het moet iemand zijn die weet hoe laat de bewakers langskomen.'

'En heb je een verdachte op het oog?'